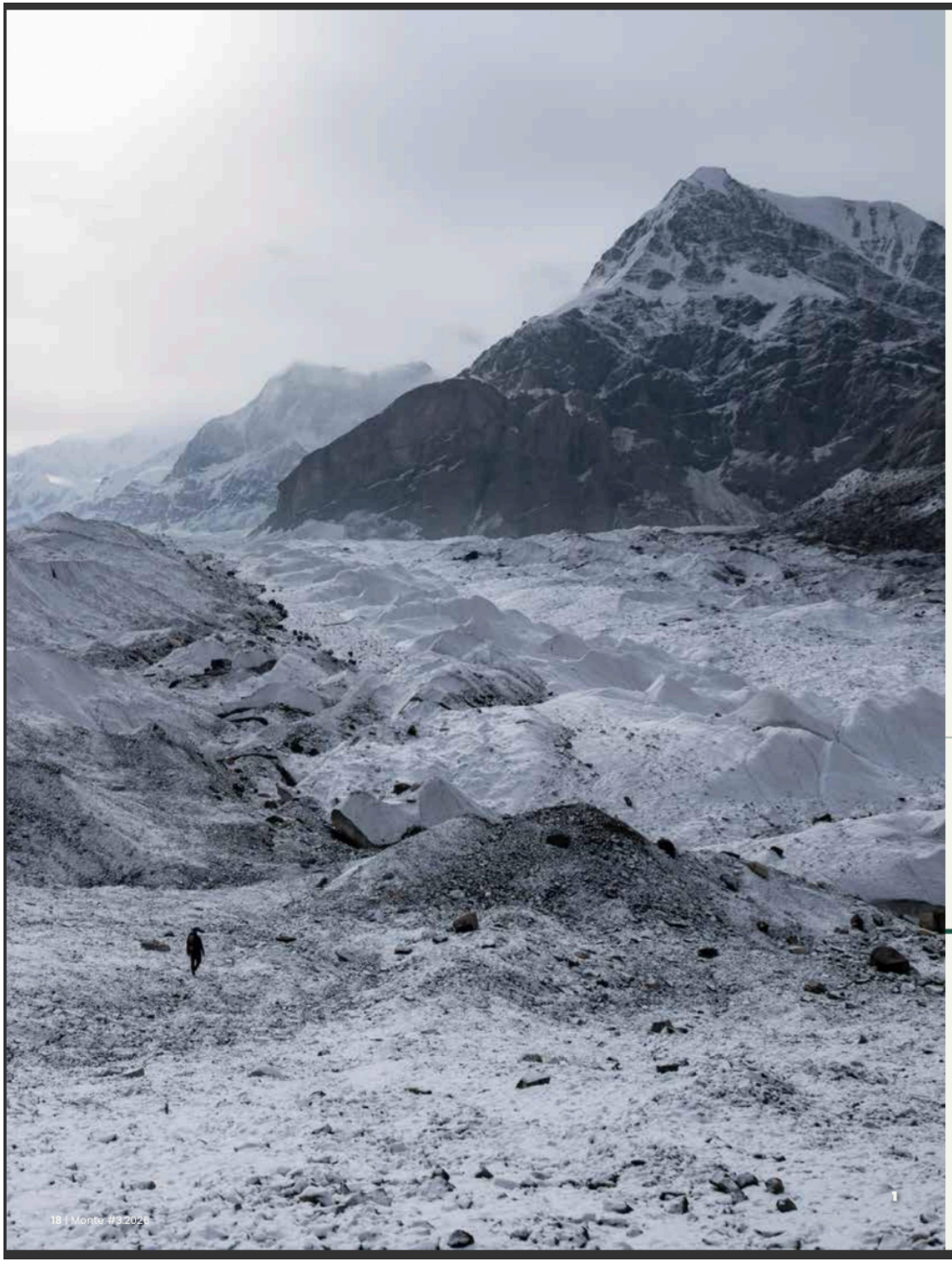
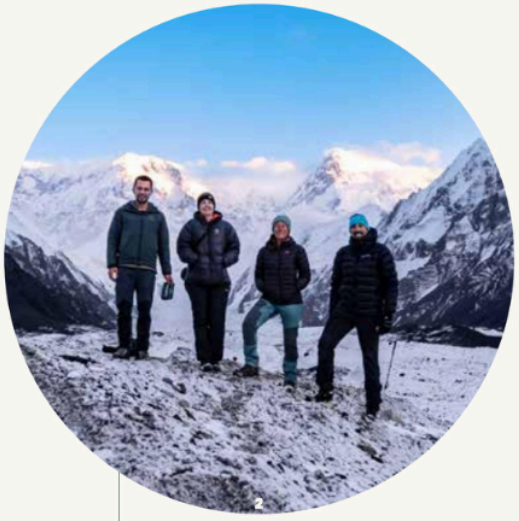

1 Onze gids (Altynbek) in de verse sneeuw 2 Groepsfoto bij zonsondergang, ik (Robin) links in beeld

TEKST & BEELD Robin Lardon

Trekking over de immense Inylchek gletsjer

Het hart van het Tien-Shan gebergte

Op zoek naar het basiskamp van Khan Tengri en de Overwinningspiek in Kirgizië via een unieke route, als nieuwe uitdaging in de ongerepte bergketens van Centraal-Azië.

Inylchekgletsjer, Kirgizië

Het kwik zakt vlotjes onder -10 °C, terwijl de zon een laatste oranje gloed werpt op Peak Pobeda, met 7439 m de hoogste berg van het Tien-Shan gebergte. Vergenoegd over de plaatjes die ik heb kunnen schieten, daal ik van mijn ijsschots af en kruip verkleumd in mijn slaapzak. Hoe ik hier weer verzeild ben geraakt? Na gletsjertreks in de Himalaya, Karakoram en hoge Pamirs besloot ik mijn lus door de gebergtes van Centraal-Azië verder te zetten over de 60 kilometer lange zuidelijke Inylchekgletsjer in Kirgizië. Hoewel het land de laatste jaren aan populariteit wint, wagen weinig toeristen zich aan de desolate bergen in het uiterste oosten op de grens met China. De route die ik wilde volgen, werd dan ook door geen enkel lokaal reisagentschap aangeboden en ik schakelde voor de organisatie de hulp in van Offtrack. Zo ontstond een uniek programma dat me samen met drie andere avonturiers langs de hoogtepunten en onbekende parels van Kirgizië bracht.

Cultuur en acclimatisatie

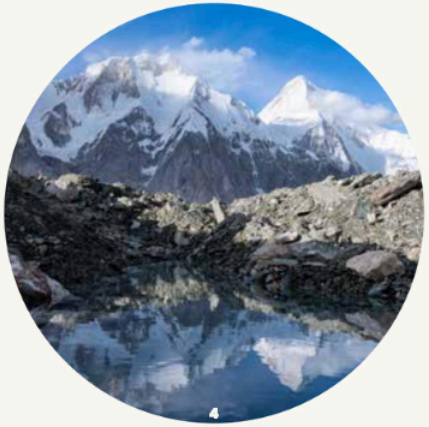
Na een nachtvlucht op Bishkek rijden we door naar Bokonbayevo, een dorpje langs het Issyk-Kulmeer gekend omwille van de jacht met adelaars. De nomadencultuur spreekt tot de verbeelding en we ›

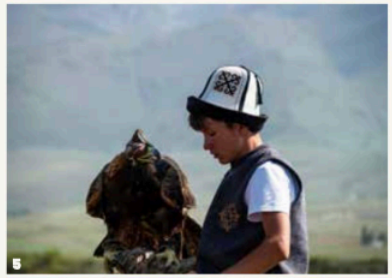

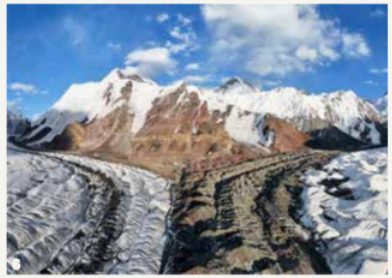

1 De nacht valt over het zuidelijk Inylcheck basecamp. 2 Helikopter pick-up vanop het ijs 3 Een kudde Yaks en paarden onder Tyuzpas 4 Khan Tengri (7010 m) met reflectie. 5 Portret van een jonge jager op adelaars 6 Drone panorama van de zuidelijke Inylcheckgletsjer

› kijken verwonderd toe hoe locals te paard duwen en trekken aan een onthoofd schaap tijdens het Kok-boruspel, maar dit lijkt toch vooral een show voor de toeristen. Die schudden we later wel af, na fotostops aan het roestige labyrint van de Skazka Canyon, de steppes van het Arabelplateau en de rode rotspillaren van Jeti Oguz. Daarmee zijn we klaar voor een driedaagse acclimatisatietrek vanuit Karakol, over Ala-Kulpas (3900 m) naar Altyn Arashan. De gids houdt er stevig de pas in om te checken wat voor vlees hij in de kuip heeft voor de komende gletsjertocht, maar we hebben goed getraind. De landschappen evolueren van scènes uit de Canadese Rockies, over zuiver Alpenterrein tot groene valleien met yurts.

Goed begonnen...

Aan de vooravond van de grote trek word ik geveld door een luchtweginfectie. Dan maar met een piepstem aan de overlegtafel voor de laatste details, het is eens wat anders dan zompscheten en T-rex-geluiden. 's Morgens pikt een uit de kluiten gewassen legertruck ons op voor de rit naar de Sary Jazvallei, waar besneeuwde toppen oprijzen achter uitgestrekte grasheuvels. Eindelijk laten we de menigte achter ons voor een eerste etappe van 29 kilometer met 1300 hoogtemeters, de schaal is hier immens. We eindigen met een rivierdoorwading op blote voeten en kamperen in de buurt van een kudde Yaks. Hoewel de melkweg 's nachts helder door de hemel draait, klettert er in de vroegte regen op het tentzeil. Ingeduffeld steken we de Tyuzpas (4000 m) over bij stormachtig weer. Aan de andere kant doemt de machtige Engilchekvallei op, afgelijnd door pieken van bijna 6000 meter. In de verte wacht een donkere puinmassa.

> **Het is alsof je een container bouwafval moet doorkruisen, maar dan vele kilometers lang.**

Puinhappen in de morene

Op een zandbank aan Chong-Tash nemen we afscheid van de paarden, vanaf hier nemen de dragers het over. Naast een kolkende whirlpool aan de gletsjermond steken we het ijs over naar de zuidelijke morene. De flanken zijn instabiel en er is bijna voortdurend steenslag, dus haasten we ons richting Glina. De gletsjerkampen zijn in de zomer bemand, al stammen de meeste voorzieningen uit het Sovjettijdperk. De waard vertelt ons dat de vorige groep is teruggekeerd door een instorting verderop, waar een hoger gelegen meer is leeggelopen. Hoewel de hulpgids klaar lijkt om op te geven, klautert de rest van de groep vastberaden door het puin en door de stekelige begroeiing van de morene tot kamp Polyana. Ik heb inmiddels mijn stem terug, maar hoest alsof ik een hele slof 'Groene Michel' heb opgerookt. Dus profiteer ik van een middag rust om mijn drone op verkenning te sturen naar de monding van de noordelijke Inylchekgletsjer. Het Merzbachermeer dat zich hier in de lente vormt, blijkt al verdwenen.

Op het ijs

Eens op de gletsjer kakt het tempo in. Het is alsof je een container bouwafval moet doorkruisen, maar dan vele kilometers ver. Losse rotsen, steile hellingen en gladde ijspassages wisselen elkaar af op weg naar Komsomolets, waar het kort na aankomst begint te sneeuwen. Tijdens het avondeten (alweer gepekelde kip met droge gerst talkan) breekt de zon nog even door het wolkendek en trakteert ons op een magisch schouwspel. De volgende ochtend liggen het kamp en de gletsjer echter bedekt onder een gladde sneeuwlaag, dus gaan onze spikes aan. Bovendien zijn de jaarlijkse markeringen nu onzichtbaar en het duurt dan ook niet lang voor we afdwalen. We lopen ons vast tussen steeds hogere crevassen van een zijgletsjer en ook met de drone zien we geen sporen van kamp Dikiy. Wanneer er opnieuw donkere wolken met sneeuw aan komen rollen, besluit de gids vooruit te lopen op zoek naar een uitweg. Achtergebleven bij de dragers banen we ons een weg over verraderlijke ijsrivieren en ijsschotsen.

Tussen de zevenduizenders

Ten langen leste in het kamp aangekomen, klaart de lucht op en krijgen we een fantastische zonsondergang te zien over Peak Pobeda. Achteraf zou blijken dat er die week verschillende doden vielen op de 'Overwinningspiek', waaronder een vrouw die haar been brak bij de afdaling en iemand van het reddingsteam, dat helaas niet verder kon door extreem weer. Na een ijskoude nacht zetten we aan naar het basiskamp van Khan Tengri, waar we warm worden onthaald als laatste trekkersteam van het seizoen. Het lijkt hier wel een andere planeet, gedomineerd door witte pieken en gletsjers. Aangezien de weersvoorspellingen ons verder niet gunstig gezind zijn, worden we de volgende morgen al vroeg gewekt voor de terugreis. Even later raast de adrenaline door ons lichaam wanneer een oude MI-8 legerhelikopter uit de lucht daalt. De tocht die ons te voet acht dagen kostte, duurt in vogelvlucht slechts een halfuur, maar laat een enorme indruk na.

> **Het lijkt hier wel een andere planeet, gedomineerd door witte pieken en gletsjers.**

Toerist spelen

Om de cultuurshock naar het leven thuis wat te temperen, ronden we de reis af met een modderige hike naar Yeltsin Peak, een dagje dobberen in de hot springs bij Cholpon Ata, een paardrit plus overnachting in een yurt aan het Song-Kolmeer en een laatste wandeling in Ala Archa nationaal park. Alweer een avontuur voor de boeken, met dank aan Offtrack, mijn medereizigers Peter, Ann en Tine, en de lokale ondersteuning door Altynbek, Erbol, Kutman, Baya, Airanesh en onze dragers.

epicalpinepics